

Mod idioter kæmper selv kulturkanoner forgæves

Af Henrik Marstal, medlem af Kanonudvalget for musik

Det har været lidt af en prøvelse at være udvalgsmedlem i kulturminister Brian Mikkelsens kanonprojekt. Det begyndte ellers lovende: Ikke blot rummede idéen om en kulturkanon en lang række tankevækkende perspektiver. Projektet satte samtidig en kultur- og kunstelite på tværs af politiske dagsordener og standpunkter i dialog med regeringen om kulturarvens påkrævede synlighed i en tid, hvor et dannelses- og videnstab konstant pågår. Og det sluttede også helt, som det skulle, idet det lykkedes udvalgene at få lavet et seriøst, vedkommende og efterfølgende ivrigt debatteret bud på en kanon. Hvorfor har det så også været en prøvelse? Fordi Brian Mikkelsen selv har skabt tvivl om vores arbejdes lodighed og vores motiver for at lave det. Krisen i september, der opstod, fordi ministeren midt i forløbet koblede kanonen sammen med indvandrerdebatten, blev kun overvundet takket være udvalgenes fælles vilje til trods udmeldingen at gå videre med projektet – fordi projektet var bedre og vigtigere, end ministeren tilsyneladende selv var klar over, og fordi dets karakter havde vakt et betydeligt engagement blandt udvalgsmedlemmerne, som ikke uden videre lod sig sætte på standby. Uden denne fælles vilje var projektet sandsynligvis kuldsejlet så meget, at det ikke havde kunnet reddes i land uden alvorlige skrammer. At Brian Mikkelsen ifølge Berlingske Tidende den 8. marts atter har fremsat de selvsamme fatale udtalelser, som skabte miseren, er derfor fuldstændig respektløst, ikke blot over for selve arbejdet, men også over for de værdier, som den færdige kulturkanon søger at holde i hævd. Projektets nødvendighed gør, at jeg fortsat står helt og fuldt ved arbejdet og endvidere fortsat vil følge arbejdet til dørs i form af redaktionel bistand for Politikens Forlag (der senere på året udsender kulturkanonen i bogform). Men jeg må dog konstatere tre ting vedrørende Brian Mikkelsen: 1) at han ikke kan eller vil lære af sine fejl, 2) at han anser kulturkanonen som sin personlige politiske ejendom samt 3) at han mere end de fleste derfor har hårdt brug for kulturkanonens lister og motivationer til at bibringe ham noget af den fornemmelse for dannelse og sans for pli, som man må konstatere han mangler. Alene dette er grund nok til, at jeg personligt er glad for kanonens eksistens. Jeg er blot bange for, at mod idioter kæmper selv kulturkanoner forgæves.